



Sygn. akt IV KK 189/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **M. J.** skazanego z art. 178a § 2 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 lipca 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w N.
z dnia 21 czerwca 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę M. J. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej oskarżył M. J. o to, że:

w dniu 1 kwietnia 2010 r. w miejscowości S., będąc w stanie nietrzeźwości
przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,63 mg/l i 0,55
mg/l oraz przy stwierdzonej zawartości alkoholu w pobranej próbce krwi 1,02
promila, kierował rowerem po drodze publicznej, tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia Prokurator skierował do Sądu Rejonowego w N., na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o skazanie M. J. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z nim w dniu 6 kwietnia 2010 r.:

- kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata,
- kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł,
- zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 2 lat,
- świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł na cel społeczny wskazany przez sąd,
- podania wyroku do publicznej wiadomości,
- zasądzenia opłaty i kosztów postępowania (k.10-12).

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 21 czerwca 2010 r., wydanym na posiedzeniu:

- I. uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu aktem oskarżenia i za to na mocy art. 178a § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;
- II. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec M. J. karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 10 zł;
- III. na mocy art. 42 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi i rowerowymi na okres 2 lat;
- IV. na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego M. J. świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz Fundacji Szpitala Uniwersyteckiego [...], z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych;
- V. na mocy art. 50 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta S. przez okres 1 miesiąca;

VI. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M.J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 168,64 zł tytułem wydatków i 380 zł tytułem należnych opłat (k. 51-51v).

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez strony i uprawomocniło się w dniu 3 lipca 2010 r.

Od omówionego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanego M. J. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie M. J. za czyn z art. 178 a § 2 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 178a § 2 k.k., poprzez orzeczenie za popełnienie przestępstwa określonego w tym przepisie kary w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, to jest powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest wadliwy, bowiem zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego wskazanych w zarzucie kasacji.

Jednym z warunków konsensualnego zakończenia postępowania – w trybie art. 335 § 1 k.p.k. – jest, aby propozycja przedstawiona we wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy czyniła zadość obowiązującym przepisom prawa karnego materialnego.

Jeżeli zatem treść porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym nie spełnia wymogów przepisów prawa, powinnością sądu jest dążenie do uzgodnienia ze stronami stosownej modyfikacji wniosku, a w przypadku braku zgody na proponowaną zmianę – skierowanie sprawy do rozpoznania za zasadach ogólnych zgodnie z dyspozycją art. 343 § 7 k.p.k. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 2005 r., V KK 296/05, LEX nr 164332, z dnia 8

września 2009 r., sygn. IV KK 287/09, LEX nr 519609 i z dnia 12 kwietnia 2011 r., sygn. II KK 45/11, LEX nr 794961).

Sąd Rejonowy, co w realiach sprawy jest bezsporne, nie dokonał prawidłowej kontroli złożonego przez prokuratora wniosku. Wydając wyrok zgodny w całości w zakresie kary z treścią porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem z M. J., ten Sąd nie dostrzegł, że przedmiotowy wniosek, odnośnie propozycji dotyczącej wymiaru kary pozbawienia wolności, został sformułowany w sposób sprzeczny z prawem karnym materialnym.

Występek określony w art. 178a § 2 k.k. jest bowiem zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do roku i jest to sankcja, która obowiązuje niezmiennie od daty wejścia w życie tego przepisu, tj. od dnia 15 grudnia 2000 r.

Karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która została wymierzona M. J. w następstwie uwzględnienia przez sąd wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., orzeczono zatem powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianego za przestępstwo stypizowane w art. 178a § 2 k.k.

Jak trafnie podnosi Prokurator Generalny w uzasadnieniu kasacji, powyższe uchybienie jest skutkiem naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji przepisu art. 343 § 7 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania prawidłowej kontroli wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k. Wniosek prokuratora pozostawał bowiem w sprzeczności z treścią art. 178 a § 2 k.k. i z tego powodu brak było podstaw do jego uwzględnienia i wydania wyroku w trybie przewidzianym w art. 343 k.p.k.

Poza sporem jest, iż podane uchybienie w sposób oczywisty wywarło wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż doprowadziło do orzeczenia wobec M. J. kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym ustawowe granice kary przewidziane przepisem art. 178a § 2 k.k.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 5 k.p.k. i art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.